

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
 Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger. 2'50

ANIVERSARI

EMÀ, dia 11, compleixen 21 anys que sigui proclamada la República espanyola.

Conservem y conservarem sempre la fé en los ideals republicans, y per tal motiu celebrém l' aniversari de un succés tan memorable. La República espanyola surgi lògicament de la legalitat revolucionaria, una vegada els elements que havian tractat de desviar a la Revolució de son fi natural erigint de non lo trono y sentanhi un príncep estranger, degueren persuadirse del seu error funest, ab la dimissió inevitable de D. Amadeo.

Gastat l' impuls revolucionari en aquella inútil tentativa de restauració monàrquica, la República naixia débil y estava destinada a desaparèixer al poch temps. Los servidors de la dinastia de Saboya, obehint als impulsos del despit, li giraren l' espatlla: los elements conservadors la combateren despiadadament; dos guerres cívils, l' una en la Península y l' altra a Cuba, sigueren la seva única herencia, y las discordias intestinas y las divisions injustificadas entre 'ls seus partidaris precipitaren la seva cayguda.

Es oportú consignar que las mateixas intestinas discordias é injustificadas divisions son avuy la causa que dificultan son restabliment.

Serveixi a tots lo recort de l' any 73, d' exemple y ensenyansa.

Ab tot y ser atzarosa y passatjera existencia la República espanyola visqué honrada y doná mostres constantment de son amor a la llibertat y a la patria.

Cap dels homes que la regiren, aprofitá la seva elevada posició política per enriqueixre. L' austeritat y la puresa de aquells governs contrasta ab las corrupcions y ab l' afany d' enriqueixre que distingeix a la gran majoria dels homes de la restauració.

La nació, a despit dels grans flagells que per tot la combatian, disfrutava de una prosperitat que no ha tornat a conèixer. L' or, que avuy ha desaparegut per complet, circulava en abundancia, y 'ls sacrificis imposats al contribuyent eran més suportables que avuy, sent aixís que llavoras la nació havia de fer cara a dos guerres cívils empenyadissimas, y fins ara ha vingut contant lo país ab dinou anys de pau.

Si per alguna cosa 's perderen las situacions republicanas que tan depressa 's gastavan en lo poder, es per un excés de dignitat y de pundonor, que induhia a las primeras figuras a despreciar las més altas posicions polítiques, renunciant a ellas, al primer síntoma d' oposició ó desconfiansa. Tot al revés dels actuals governants, que no deixan lo mànech de la paella fins que 'ls crema 'ls dits, y encare al ferho, 's ho arreglan de manera que pujan anársela passant los uns als altres, a ser possible, fins a la consumació dels sigles.

Aquells honrats exemples de desinterés brillan com un timbre de gloria de la República espanyola, y avuy en que tot está tan corromput y tan rebaxat, ofereixen una esperansa falaguera a tots los amants de la redempció moral política y administrativa de la desgraciada nació espanyola.

LA REDACCIÓ.

HÉROE Y POETA

'héroe de Sagunto ha arribat al terme del seu viatge, després de haver sofert plujas y soleyadas durant la seva caminata a través del territori que separa la ciutat de Mazagán de la capital del Marroch: Los correspondals que seguian a l' embaixada, 'l pintan content y satisfet, montat en un

alt caball, rebent las munas en tots los pobles del transit, y veyent corre la pólvora a cada una de las paradas que feva l' expedició. Per resguardarse dels ardors del sol, l' héroe de Sagunto va entortolligarse una tobollola alrededor del casco, lo qual li donava tot l' aspecte de un moro... pero de un moro de pau.

El mateix s' ha encarregat de trasmetre las sevas impresions, desde que arribá a la capital y 's trobá en presencia de Muley Hassán.

Aquest lo rebé en lo pati del palau, montat á caball, sent inútil dir que l' héroe estava desmontat.

Pero desmontat y tot, pronunciá un discurs, plé de imatges poéticas, al qual no li faltan sino 'ls encantants de la rima per ser incluhit en lo romancero espanyol. De romansos no 'n vulgan més.

Aixís, per exemple, parlant de la valentia del Sultán y de la valentia séva, diu:

«En el que ama á Dios con fé verdadera, todo le es posible; con el que tiene corazón no hay dificultades. El valor, cuando es verdadero, es hermano de la prudencia y de la templanza, y cuando existe amistad entre dos pueblos que han vertido su sangre en el campo de batalla, no puede romperse nunca. Cuando las nubes cubren el horizonte, podrán nublarse el sol, pero cuando el viento las despeja, aparece el cielo más azul, más hermoso, más radiante, más espléndido que nunca.»

Jo no sé com lo Sultán al sentir aquestas poéticas paraulas, no exclamá en un rapte de entusiasme:

—Desseguida... Porteu-li una cítara, un llaut, una guitarra, una bandurria, qualsevol instrument y que ho diga cantant.

L' héroe mantenintse en la mateixa tessitura, aná dihent:

«Las nubes que han turbado por un momento esos horizontes deben desaparecer para siempre. Los hombres son pequeños: sólo Dios es grande y vencedor.»

Podia haver afegit: «Pero ni vos ni jo som homes: vos sou Sultán y jo héroe.»

Un altre párrafo:

«Tengo la alta honra de poner en manos de V. M. que Alah prospere, la Real carta de S. M. la Reina regente que Dios proteja, acreditándome como embajador extraordinario cerca de vuestra Real Persona que Alah ensalce, y otra Real carta de la Real Señora contestando á la que V. M. que Alah glorifique, dirigido con motivo de los sucesos de Melilla á mi soberano el Rey Alfonso XIII, cuya vida guarde Dios.»

No sembla sino que l' héroe portava previngut un joch de cartas. Casí podia dir al Sultán:—Juguém. Jo dono. Escapsi.

Per altra part, aquella barreja de *Deu* y *Alah*, pre-suposa l' existència de dos divinitats supremes, y pot donar lloch á que s' entaulin llargas y empenyadas discussions teológicas. A veure si l' héroe de Sagunto, á més de poeta, 'ns resulta també un consumat teòlech.

Lo Sultán per la séva part vá descantellarse ab un discurs de contestació, plé de bonas intencions, abundant en compliments y magarrufas y tan dols y almirat, que més que un discurs de un soberá farreny sembla una paperina de bolados.

Per ell no s' ha de turbar la bona amistat y la pau entre Espanya y l' imperi del Marroch: ell lamenta mes que ningú lo ocorregut á Melilla: ell castigará despiadadament á las kábilas riffenyas, quan arribi á Fez (si es que algun dia 's decideix á arribarhi): ell se regositja de la gran templanza dels espanyols; y ell, en fi, creu que tractantse de nacions amigas tot lo ocorregut tindrà un arreglo satisfactori.

Aquest discurs qu' en concret no promet res enterament, ha de ser la base de las negociacions diplomáticas en las quals s' ha de veure si l' emperador se tancarà á la banda, dihent:

—De satisfaccions totas las que vulguin; pero á la bossa no hi toquem.

No obstant y aixó, Muley Sagasta, desde que ha tingut noticia de lo ocorregut en aquesta primera entrevista, 's frega las mans de gust y exclama:

—Senyors: jo entench que may del mon s' han donat á ningú unas satisfaccions públicas tan completas. Ara sí que podém dir: «Entre moros anda el juego.»

Terminada l' entrevista, l' héroe de Sagunto vá ser invitat á recorre ab detenció 'ls immensos jardins del palau. No era del cas desperdicar una ocasió tan excelent, y allá vá encaminarse l' héroe, y allá 'l deixan las últimas noticias, rebudas fins á la fetxa.

A través de aquells jardins cuberts de rosas, clavells y lilas, l' ànima sensible del héroe s' anirà impregnant de dolsa poesia; la séva imaginació s' embriagará de perfums; lo seu cor esbategarà ab nova forsa; 's despertarà poderosament la séva fantasia: se sentirá més poeta que may, y molt serà que á falta d' altra cosa millor, de aquesta feta 'l Parnás espanyol no s' enriqueixi ab un nou *trovedor*, celebrantse la séva solemne coronació tan bon punt retorni á la mare patria.

Després de haver guanyat los tres entorxats com á héroe, ¡quina 'n fora que arreplegués l' englantina d' or en lo próxim certámen dels Jochs Florals!

P. K.

El periódich de Cádiz ha emprés una campanya enérgica contra 'l bisbe de aquella diócesis, acusantlo de detentar tres milions de rals que una tal Petra Igareda va deixar en lo seu testament, destinantlos á un fi benéfich.

Lo periódich gaditá invoca l' intervenció dels tribunals de justicia y demana un escarment exemplar. Y ell mateix se cuida de comentar lo fet ab las següents paraulas:

«¡Seria diví veure alguna vegada á un bisbe á presidi!»

Si 'ls Pares de familia desitjan cumplir la séva missió moralisadora, aquí tenen un bon tros de tela tallada.

Ningú negará que aquesta dansa de milions, resulta un bon xich més escandalosa que la dansa del ventre de la *Bella Chiquita*.

La selecció que va demanar en Silvela en lo seu discurs, se considera cosa impossible, mentres regeixi l' actual estat de cosas. Tots los partits monárquichs viuhen del abús y de la trampa. Acumulant brucicia han arribat á fastigujar al país, y l' allunyament del país es l' única forsa que 'ls sosté.

¿Com han de voler ells la netedat, desde 'l moment que la limpieza seria 'l seu suició?

Espanya no té ja més que un remey, y ha de posarlo en planta á la primera ocasió. Per no haver sabut escombrar quan encare era á temps, los partits monárquichs han de ser escombrats.

Están tan engrunyits los ministros fusionistas uns contra altres, que 'n Sagasta no s' atreueix á convocar consell de por de que s' agafin per las grenyas y 's fassa necessaria la intervenció del jutjat de guardia.

Aixís son los notables de la fusió: no contents ab haverse menjat al país, al últim acabarán devorantse ells ab ells. ¡Vaya unas tragaderas!

La comissió de la Cámara de Comers de Madrid, que l' altre dia va visitar á 'n Sagasta demanantli una rebaixa en los arancels, va ser molt ben rebuda per l' home del tupé, qui no va tenir cap inconvenient en prometre que faria tot lo possible per compláurela.

Vajan prenent nota de aqueixas disposicions tots los industrials, tots los productors, tots los obrers que 's guanyan penosament la vida, derramant la suor del seu front. Una baixa arancelaria á las alturas en que 'ns trobem, significa la paralisació y la miseria.

Tal es lo sistema ab que 's pretén assegurar la felicitat d' Espanya: tirant á codillo als que treballan.

Saludém l' aparició del nou periódich que ha comensat á veure la llum á Madrid, baix lo títol de *La República Nacional*.

Lo seu programa no pot ser més simpátich, redunhintse á proclamar la necessitat de organizar l' *unión constitucional republicana*.

Creym arribada l' hora de que tots los republicans qu' estimin la causa de tots per damunt dels interessos, dels egoismes y dels amors propis de banderia, prestin lo seu desinteressat concurs, á la salvadora idea que simbolisa *La República Nacional*.

La provincia de Navarra se nega resoltament á concertarse ab lo govern, acceptant un augment en la tributació que té pactada, ab forsa legal.

—Pactes son pactes—diuen los navarros—y 's mostran resolts á defensarse, apelant si es precis á tots los medis.

Si totas las provincias espanyolas donguessin mostrats de virilitat com las que dona Navarra, tal vegada s' acabarian de un cop las extralimitacions dels governants y las angustias del país.

L' escena á Madrid.

Un mossén vestit de paisá, s' hospedava en una casa de viatjers, establerta en lo carrer de Carretas, y allá vinga fer l' amor á una jove, ab tot lo descaro, fins que un company de allotjament vá decidirse á cantarli las quaranta, de una manera tan enérgica, que 'l Tenorio místich no tingué més remey que fer-se fonedis.

Un periódich madrileny reproduheix la següent epístola amorosa, dirigida pel capellá, que per més senyas es missionista, á la Dulcinea dels seus pensaments.

Diu aixís:

«Muy querida é inolvidable de mi corazón, palomita de mi alma: Desearia hoy mismo á las cuatro poder hablar contigo en la misma calle del otro día que tú me dijiste, y por lo tanto confío, palomita de mi alma, que vendrás sin falta hasta Zaragoza conmigo, y allí estaremos un día juntos, nos pasearemos y veremos Zaragoza.»

Entraremos en una fonda; pero antes deseo hablar contigo entre cuatro y cuatro y media.

Te esperaré, amor mio, y prenda de mi alma.

...Sin más por ahora, recibirás el corazón con mil y mil besos y con mil y mil abrazos que soy tu s. s. que muere por tí, firma y rúbrica.»

¿Sabrian dirme qu' es lo que fan los senyors de la *Fulla* ab uns capelláns que ballan de una manera tan indecent la dansa del ventre?

CARTAS DE FORA.—*Balaguer*.—Una gran saragata hi ha hagut en aquesta ciutat, y á no haver sigut la prudencia de un cabo de la guardia-civil, á horas d' aia tot vegada 's contarian irreparables desgracias. Los senyors del Ajuntament tractan als ciutadans, més que com á administradors, com á padrastres. Lo vi que 's ven á 0'30 y á 0'40 céntims de pesseta 'l cantí ha de pagar 0'50 céntims per drets de consums. May s' havia vist un abús semblant. Y contra 'ls morosos se dictan apremis y s' efectuan embarchs y execucions robantlos la pobresa que posseixen. Lo poble indignat protesta contra aquests procediments inhumans, y tothom tanca las portas y la multitud se llansa al carrer en só de protesta. Sense la cordura de algunas personas que van sosegant los ánimos, s' hauria registrat á Balaguer un dia de dol.—L' Ajuntament hauria de desistir de son cruel empenyo; pero encare seria millor que dimitís un carrech qu' está exercint en contra de la voluntat manifesta de la inmensa majoria de la població.

* * * *Pont de l' Armentera*.—Sense que 'l reparto de consums sigues aprobat per las autoritats superiors de la provincia, á un vehi que desitjava trasladar lo seu domicili á Sant Andreu, 'l secretari se negá á despatxarli 'ls papers, si avants no satisfeya dos trimestres de consums.—No seria per demés que 'l indicat vehi acudís á la superioritat, reclamant contra un abús que té tots los caràcters d' exacció ilegal.

* * * *Morell*.—Lo rector de aquest poble vá negarse á administrar los auxilis espirituals á un malalt, ab motiu de tenir aquest una dona á casa séva, sense estar casat ab ella.—Crech que al seu dia al mateix rector també li serán negats aquests ausilis, perque ell de donas á casa ja no 'n hi té una, sino dugas y vevegadas tres; y ab cap d' ellas es casat tampoch.

* * * *Sarriá* (Girona).—L' ensotanat ha dit desde la trona que las personas que no tenen la butlla si no la compran no son ni espanyols, ni cristians. ¡Cóm si la butlla sigues la cédula personal!—L' altre dia dos regidors mentres baixavan l' escala de la casa consistorial, van comensar á propinar-se una tanda de castanyas, que donava gust veure com se las mesuravan. La mútua pallissa durá fins que arribaren joch irrisió! al *Café de la Amistat*.

PER FORA Y PER DINS

ON Práxedes!... ¿Pot passar la comissió d' Andalusia?

—Qué passi.—

Lo criat fa una senya á uns quents ciutadans qu' esperan en l' antessala, y la comissió penetra en lo despaig del president.

—¿Qué hi ha de nou?

—Que á Málaga, á Cadiz, á Sevilla estém á punt de menjarnos los uns als altres; que la miseria va escampantse per tot arreu com un núvol de llagostas y qu' es precis, indispensable, urgent que

vosté prengui alguna disposició, perque de lo contrari...

—De lo contrari ¿qué?

—La pendrem nosaltres.

—Bueno, anén: ho miraré, ho estudiaré, ho meditaré....

—Surt la comissió y n' entra un' altra.

—¿Qui sou?

—Los delegats de l' isla de Cuba. Alló no pot anar ni ab rodass, don Práxedes. Cuba ja no es una Cuba, sino una cova de...

—¿De qué?

—De... administradors que no administran, guardians que no guardan y recaudadors... que recaudan massa. L' isla ja no pot aguantar més. Per xó venim á demanarli que dirigeixi á aquellas terras una mirada compassiva, reformant, organisant, moralisant, fentho tot completament nou.

—Confieu en mí: ho miraré, ho meditaré, ho estudiaré....

—Compareix un' altra comissió.

—Som los representants del comers y venim á demanarli que á la major brevetat, demá si no pot ser avuy, aprobi y posi en vigor lo tractat ab Alemania.

—¿Que 'l consideréu bó?

—Inmillorable: ell es lo que ha de salvarnos de la ruina, impulsant lo treball, favorint lo tráfeh y obrint novas y fecundas fonts de prosperitat y riqueza.

—Está bé: procuraré estudiarho, meditarho, reflexionarho ab tota la pressa possible.—

—Despedida de la comissió y entrada d' un' altra.

—¿A qué veniu?

—A protestar contra l' aprobació del tractat ab Alemania. Som los delegats de la industria y declarém que aquest fumeu tractat serà la ruina, l' enfonzament, la mort del treball y de la riqueza d' Espanya.

—Descanséu en mí: miraré l' assumpto, 'l meditaré, 'l estudiaré á fondo....

Los comissionats se 'n van.

Don Práxedes toca 'l timbre y entra 'l lacayo.

—S' han acabat aquestas collas de tarumbas?

—Si senyor: no hi ha ningú més.

Lo president respira y s' ajen en la butaca.

Cambi de decoració.

Sense anunciar-se y per una porteta secreta, entra don Venanci.

—Amich Práxedes, es necessari qu'expulsis á n' en Gamazo del ministeri d' Hisenda. Aquest home, ab las sévas preten-sions, perturba la política, l' administració y l' sistema plane-tari.

—¿Vols dir qu' es precis?
L' entrada de n' Maura priva á don Venanci de contestar.
—Senyor Sagasta: vinch ab lo propòsit de demanarli que tregui á n' en Moret del ministeri. La presència d' aquest home en lo govern es un obstacle pera la bona marxa de tots los as-sumptos.

—¿No hi hauria manera d' arreglarho tot, pacífica y amis-tosament?

—No senyor, perque aquest home...—
Entra en Moret y l' altre calla.

—Ha arribat lo moment, senyor Sagasta, de posar las cosas en son lloch y de treure á en Puigcerver del ministeri. Mentres ell hi sigui, en lo govern no hi haurá pau, ni armonia ni modo de donar un pas endavant.

—Pero...
Aquí entra en Gamazo.

—Demano que immediatament en Capdepón deixi de ser mi-nistre.

Aparició de n' Capdepón.

—Es d' absoluta necessitat qu' en Pasquín y en López Do-mínguez abandonin las carteras.

—No senyor: vosté ha d' abandonar-la.

—¿Vosté!
—¿Vosté!...—
Crits, escándol, amenassas, paraulas gruixudas...

Y mentres per dins s' engolfan en aquestas qüestions, los de fora s' creuen candidament que don Práxedes estudia, reflec-xiona, medita sobre 'ls assumptos d' Andalusia, l' estat de Cuba, la situació del comerç, los apuros de la industria, etcé-tera, etc., etc., etc.

FANTASICH.

EXAMEN D' HISTORIA

—A veure; digui primer, ¿demá, quin dia será?
—¿Avuy som deu?... Donchs demá será l' onze de Febrer.
—¿No li porta á la memoria cap recort aquesta diada?
¿No l' ha vista may citada en las planas de la historia?
—Si senyor.

—Donchs, si ha comprés lo punt de que vull parlar, expliquim qué va passar durant l' any setanta tres.
—Aquell any en semblant dia, poch menos que per encant, vam véurens en un instant sense rey ni monarquia.
Lo buf de la opinió pública tombá l' trono de plé á plé, y ab la major bona fé va inaugurar la republica.
—¿Quins resultats li doná aquest cambi á la nació?
—¡Oh! No va teni ocasió de poguerho averiguar.
Un compra un rellojje; vé un lladregot y li roba; sense temps de fer la proba, ¿cóm sab si va ó no va bé?
—¿Es dir que aquí va passar...
—Que la nova institució, en plena inauguració ¡cucut! se va evaporar.
—Veyám de quin modo 'm pinta aquell temps inolvidable.
—Es un quadro incomparable blanch com llet, negre com tinta. Una barreja estupenda hont, en dansa tumultuosa, surt la pinzellada hermosa prop de la nota tremenda.
—¿Qué va passá?

—L' que n' 'quets cassos passaria á qualsevol: quan un nen camina sol tot sovint se 'n va de nassos. Preparada no molt bé per semblant transformació, va trobarse la nació sense sapiguer qué fé. Ara anava cap aquí ara anava cap allá, los uns demanavan pa, los altres volían vi. La reforma, l' centralisme, lo pacte bilateral, la roja, la federal, la regió, l' cantonalisme... Aquí s' alsava una banda, allá s' armava un motí, uns deyan no, 'ls altres sí, en fi, aixó era á can Garlanda.
—Pero ¿no hi havia caps?
—Si senyor: y hasta hi havia gent á qui li convenia que aixó se 'n nés á can Taps. Aquesta era qui ab sas trassas y disfrás republica treballava aquí y allá per soliviantá las massas.
—¿Y en efecte ho conseguí?
—Tant, que ni que l' fassi riure, pot dirse que avants de viure, la republica morí.

—Dels republicans d' entonces ¿qué se 'n ha fet?

—La meytat son ja morts, y 'ls que han quedat diu que han perdut la... dallonsas. Y ab la mateixa osadia que 's van menjá l' pa del poble menjan ara ab barra ignoble lo pa de la monarquia.
—D' aixó ¿quina conseqüencia ne treu?

—Una sola: y es, que al mon may hi son de més las llissons de la experiencia.

—¿Qué vol dir?
—Que ab lo passat, en la segona edició crech que ho farém molt milló...
—¡Deu se l' escolti!... Apróbat.

C. GUMÁ.

UN CAPELLÁ SANDUNGUERO

ALANIS de la Sierra es un poble de la provincia de Sevilla, que l' altre dia va procedir á repartirse amistosament una devesa del Estat. La miseria que reina en aquell país, y la dessidia del govern retinint grans extensions de terreno, que permaneixen enterament inculcadas, ja que no justifican cumplida-ment, explican quan menos lo motiu de aquell repartido de ter-ras.

Peró 'ls vehins de Alanis han procedit impulsats per un ca-cich eclesiástich, qu' es en tots conceptes l' amo de aquell poble. Allá no hi ha arcalde, ni jutje, ni diputat, ni ministre, ni rey: allá no hi ha més Déu que un capellá anomenat Joseph María Senin.

Es un home de uns 35 anys, alt, fornit, pel-roig; generalment no porta sotana ni barret de teula, sino calsas ajustadas que marcan las formas de las sévas camas, gech marsellés ab ala-mars y hongo de feltre d' alas amplias. Mes que un capellá sem-bla un picador de toros.

Tot lo flamenquisme de la terra andalusa está concentrat en aquell home, que maneja al poble y l' fa ballar á la mida del seu gust.

Rival de un altre capellá que allí s' está morint de gana abandonat de tothom, ha hagut de sufrir mes d' una y de dos vegadas las censuras eclesiásticas: s' ha vist separat dels seus feligresos, desterrat á Sevilla y fins privat de dir missa, per ordre del seu superior gerárgich.

Peró 'ls del poble no cessavan de demanarlo: principalment las donas se pirravan per la gracia y la sandunga del reveren-do Joseph Maria, y al últim aquest se decidí á tirar la capa al toro, dihent:

—Cristo con todos y yo con mi querido rebaño de Alanis de la Sierra.

Y sense encomenarse á Déu ni al diable, vá rompre l' deste-rrero, y cap á Alanis vá anarse'n, deixant ab un pan de nás als senyors de la curia eclesiástica sevillana.

Una vegada s' trobá entre 'ls seus adoradors, ja no tingué aturador. Prescindint de la prohibició de dir missa, ell la diu, y tot lo poble acut á oirla, mentres l' altre mossén, lo rival de Mossén Joseph Maria, contempla enterament deserta la séva iglesia.

Si l' reverendo Joseph Maria s' ho proposava, en un santia-ment, cambiaria la religió católica-apostólica-romana que re-geix á Espanya, per una religió católica-apostólica-andalusa, qu' ella mateixa s' portaria l' oli, l' pebre y la sal y tots los de-més amaniments. Fins los escolanets que ajudan missa, en lloch de dir—*Et cum spiritu tuo* s' arrancarían ab un crit de: —*¡Bendita sea la madre que te parió!* qu' enterniria á tots los feligresos.

Tot anirá venint, si l' govern, admirador de totes las anda-cias retretreras, se decideix algún dia á nomenar arquebisbe de Sevilla á un capellá de tan bona casta.

D' ell diu un redactor del *Noticiero sevillano* que ha tingut ocasió de conèixe'l:

«El reyna en una gran part del poble sobre tot en l' element femení. Per ell s' ha alsat Alanis varias vegadas, y Senin lo mateix espeta un sermó als seus feligresos, que munta á caball per anarsen á visitar las sévas devesas, que dirigeix una gres-ca electoral, ó se 'n vá á gestionar assumptos del poble á la capital de la provincia ó á la cort. Es un home extraordinari, que no s' adorm may sense penjar lo trabuch á la capsalera del llit.»

¡Olé! ¡Viva tu mare!

P. DEL O.

Ja 'm sembla sentir al mosso de la fonda ahont pari:
—¿Una ración d' alcuscús, per un embaixador que s' porta l' pal

Una sortida de n' Sagasta:

—¿Qué diria l' emperador de Marruecos, si avuy estallava entre nosaltres una crisis ministerial!

—¿Qué diria l' emperador de Marruecos!... Aqueixa sortida es digna de la gramática parda de D. Práxe-des. Podrá Espanya no poder *agafar* á Muley Has-sán, pero en cambi en Sagasta s' hi *agafa* per soste-nirse uns quants dias més.

Tothom sab que 'ls soldats de Melilla han sufert, ja que no las balas dels riffenyos, grans xáfecs, fins al extrém de haverse inundat en més de una ocasió las tendas de campanya.

Aixís es que sempre podrán dir:—Veritat es que may hem entrat en foch; pero en cambi, á lo millor ens veyam obligats á *entrar en aygua*.

No es extrany, per consegüent, que al venir de Melilla tornin tan mullats.

Están renyits y 's barallan y á cada moment hi son... Tal es l' espectacle diari del govern de la sierra.

Son vuit homes y no poden aguantarse un moment sols; y en cambi la pobra Espanya els té de aguantar á tots.

En Sagasta, á pesar de las grans dificultats que l' rodejan per tots cantóns, se mostra satisfet y confiat. L' altre dia, trobantse davant de la Regent, fins va parlar del magnífich aspecte que presenta la cullita de cereals.

Y aixó que l' blat tot just comensa á verdejar. Pero ja ho digué en Serafi Pitarrá:

«L' esperança es sempre verda y l' vert es menjar pelés ases.»

Sembla que una de las cosas que va xocar més al emperador del Marroch, en la primera entrevista ce-lebrada ab l' héroe de Sagunto, sigué l' llorón del casco.

Tot era preguntar de qué servia aquell plumero, y 'ls apuros del general sigueren molt grans per explicarli.

Peró de totes maneres Muley Hassán no s' donará per convenut, y dirá sempre:

—Si 'ls galls del Riff el portan á la guía, no m' ex-plicó perque 'ls farrucos espanyols l' han de portar á la cresta.

Definició del periódich feta per un reaccionari:

—Los periódichs—deya—de primer serveixen per embolicar al mon y després s' utilizan per embolicar cansalada.

Detalls del Carnaval de Madrid.

Un carro de las escombrarias, dintre del qual hi es-tavan instalats los ministros fusionistas, va recorre 'ls carrers de la capital.

Item més: en lo pati de Palacio, una de las molts comparsas que allí s' presentan cada any l' últim dia de Carnestoltes, va lidiar á un burro.

Y ni una sola veu va deixarse sentir dihent:—Dei-xeu lo estar tranquil á aquest pobre animalet, per la séva paciencia, símbol perfecte del poble espanyol. Esploteu, feuli portar la càrrega, escatimeuli la palla; pero no l' atormenteu.

Ningú va dirho: ningú absolutament se va interes-sar per ell.

Tota la táctica de n' Sagasta s' aplica avuy com avuy á aguantar lo ministeri que se li desmorona. Per ell no hi ha qüestió que tinga tanta importancia com la de que 'n Puigcerver se n' hi vaja ó en Moret se li escorri, ó en Gamazo se li disgusti ó en Maura li fassi l' bot.

Ab lo qual se posa una vegada més en evidencia aquesta gran veritat:

En plena restauració monárquica, lo pais s' ha fet pels ministros, y no 'ls ministros pel pais.

No tenim Corts, perque l' govern espera per convo-carlas que s' acabi de un modo ó altre la qüestió del moro.

No tenim Concels de Ministres, perque D. Práxe-des tem que al reunir-se se li barallin y la situació se 'n vagi á ca n' Pistras.

Y finalment, casi no tenim Sagasta, perque aquest, á copia de contemporisar ab los consellers de la corona, ha quedat reduhit á la impotencia.

Sense Corts, sense Consell de ministros y sense Sa-gasta, aném tirant d' un modo ó altre.

De manera que quan D. Práxedes se digni pronun-ciar la frase sacramental:—«S' obran las Corts»—lo pais hauria de respondre:

—¿No més las Corts? S' equivoca: aquí *sobra* tot, in-clús vosté.

Una caricatura italiana.

LOS NOSTROS CARNESTOLTAS

Las disfressas que aquí veuhen fan la brometa tot l' any

¿Quín día será que l' última se decideixi á escombrar?

Lo ministre de Foment se presenta á n' en Crispi, y li diu:

—Opino qu' es precis empendre obras públicas en gran escala, á fi de donar ocupació á las numerosas classes obreras qu' están sense feyna.

Y en Crispi li respón:

—Té rahó, avny mateix donaré ordres de que s' aixamplin totas las presóns de Italia.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns Carrasquet, A. Ramiz, J. Soler, A. Congost y Sanz, B. Gir-

bal G., A. Prats, Esquellot, Emili Revoltós, Sejo Lorio, M. (a) Pa y Vi, —Lo qu' encien aquesta semana no fa per casa.

Ciudadáns Weber, Enrich Bausá, Joan Redondo, F. Barba, Igualadí, Patró, F. de la Rosa, D. Farrondo, Pepet Iborra, Un arrossayre, Cas-sa-aranyas, Ll. Aboyás, J. Staramsa y F. Padró:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. V. Pons: Lo sonet está bé; l' epigrama no tant.—J. D. (Amer) Nosaltres voldriam compláurel, si sapiguessim ab quin dret fa la reclamació, ja que no hem vist que la seva personalitat siguiés aludida. Per altra part, no acos'umém may á fer revelacions al primer que las demani.—R. Rontari: L' article está bé.—E. Calderon (Pontons) Perque l' entenguém, será precis qu' escriga ab més claretat y més gramática.—Carbó de la Remey: Careix absolutament de condicions literarias.—Ll. Salvador: Va bé.—J. Reig V: Idem. y molts gracias.—Chelin: No va prou bé.—E. Suñé: Molta cosa s' aprofitará.—Ros-toll:

Envihin un altre d' enterament nou; sobre l' que ha enviat hi ha bastant que dir y no cab dat lo laconisme qu' hem d' emplear en aquesta secció

—Crispi: Vaja enviant que no deixarem de aprofitarho.—J. Font y Espo-za: Rebut l' original.—M. Pitarca: Una pregunta: ¿ja es original de vosté lo que 'ns envia?—O. X: L' article va bé igual que 'ls epigramas —F. Llenas: Molt bé: gracias.—J. Aran Gaya: Rebudas las correccions. —J. Fábregas: no está mal la carta, encare que més que de un soldat sembla de un municipal.—R. Roca: Lo cuánto una mica arreglat podrá anar.—Follet: Ml gracias per l' article. Está molt bé.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

